

José Lourens

*Hier ligt
mijn hart*

Roman

HIER LIGT MIJN HART

José Lourens

Hier ligt mijn hart

Roman

© Uitgeverij Voorhoeve – Utrecht, 2017
Postbus 13288, 3507 LG Utrecht
www.kok.nl
www.puurvandaag.nl

© José Lourens, 2017

Omslagontwerp Wil Immink
Opmaak binnenwerk Stampwerk, Nijkerk
ISBN 978 90 297 2478 4
ISBN e-book 978 90 297 2479 1
NUR 342

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of op enige andere manier, zonder schriftelijke toestemming van de uitgever.

All rights reserved. No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means, electronic, mechanical, photocopying, recording, or otherwise, without the prior written permission of the publisher.

I

Het verbaasde Emma hoe imponerend een eenvoudige voordeur kon zijn. Ze keek naar het naambordje dat op de muur ernaast geschroefd was. In sierlijke krulletters stond de naam van de bewoners in het glimmende brons gegraveerd. De zware klopper die op de groene deur hing, leek zo schoon dat ze hem nauwelijks aan durfde te raken. Emma haalde diep adem, sloot haar ogen en pakte hem toen toch vast. De doffe bons dreunde door tot diep in haar binnenste. Het duurde even voor de deur werd geopend. Een dienstmeisje in een vlekkeloos wit uniform keek haar strak aan. ‘Goedemiddag,’ zei ze, haar blik weinig uitnodigend.

Emma voelde hoe haar hart sneller begon te bonzen. Ze slikte en forceerde een glimlach.

‘Goedemiddag. Ik ben op zoek naar de heer of mevrouw Huiberts.’

Het meisje knikte kort, stapte opzij en hield de deur open. ‘Komt u binnen.’

De hal was krap. Emma wachtte bij de kapstok tot het dienstmeisje de deur weer had dichtgedaan. ‘Wie mag ik zeggen dat er is?’

‘Juffrouw Van der Heyden.’ Emma aarzelde. Wat was gebruikelijk bij een bezoek als dit? Verwachtte dit meisje misschien een uitleg waarvoor ze gekomen was, zodat ze dat aan haar bazin kon overbrengen?

Maar tot haar opluchting knikte het meisje enkel. ‘Als u even wilt wachten,’ zei ze, en wees naar een klein bankje dat precies tussen de kapstok en de muur paste. Als Emma niet zo nerveus was geweest, had ze misschien kunnen lachen om deze vertoning. Het leek alsof deze mensen boven hun stand leefden. Alsof ze met hun personeel, in hun smetteloze uniformen, wilden zeggen dat ze rijk genoeg waren ondanks het kleine huis waarin ze woonden. Uiterlijke schijn. Waarom was dat zo belangrijk?

Het duurde even voor het meisje terugkwam. ‘Mevrouw Huiberts zal u nu ontvangen. Als u wilt meelopen?’

Ze ging Emma voor naar een wat donkere voorkamer, aansluitend door een grotere woonkamer en naar een kleine serre die uitkeek op een diepe, maar smalle achtertuin. Een rijzige vrouw kwam overeind. Tot haar verbazing zag Emma dat ze een lorgnet in haar hand had. Wie gebruikte er nu nog een lorgnet in plaats van een moderne bril? Ze vroeg zich af of mevrouw Huiberts het ding droeg om zich een air van aristocratie te geven. Meteen vermaande ze zichzelf. Ze was hier niet om over deze vrouw te oordelen. Ze dwong zichzelf om vriendelijk te glimlachen. Mevrouw Huiberts had haar zwarte haar opgestoken in een strakke knot. De zwarte jurk, waarvan de kraag en mouwen afgewerkt waren met wit kant, stond haar goed. De vrouw knikte kort naar het dienstmeisje.

‘Dank je wel, Brigitte.’

Het meisje maakte een kniebuiging en verdween.

‘Juffrouw Van der Heyden.’ Mevrouw Huiberts stak haar hand uit. ‘Het is goed u te ontmoeten. En sta me toe u te condoleren met het verlies van uw grootmoeder.’

Bij het horen van die formele, afstandelijke woorden ging er een scherpe steek door Emma’s hart. Het waren holle woorden, uitgesproken door iemand die geen besef had van de pijn die Emma voelde als ze eraan dacht dat haar grootmoeder er niet meer was. Maar ze verbeet zich, knikte kort en reageerde gepast. ‘Dank u.’

‘Gaat u zitten. Kan ik u iets aanbieden? Koffie, thee?’

‘Nee, dank u.’

Emma ging op een prachtig bewerkte houten bank zitten, terwijl mevrouw Huiberts zich weer in haar stoel liet zakken en haar lorgnet op het kleine bijzettafeltje naast zich legde. Ze vouwde haar handen in haar schoot en keek Emma aan.

‘Wat brengt u hier, juffrouw Van der Heyden?’

‘Noemt u me gerust Emma.’

Mevrouw Huiberts knikte, maar zei niets. Emma voelde zich nu nog minder op haar gemak. Was dit tegen de regels van de eti-

quette? Haar gedachten flitsten naar haar grootmoeder Grace, die zich zo zelden ongemakkelijk had gevoeld. Die altijd deed waar ze zelf zin in had. Had ze maar iets van die zelfverzekerdheid geërfd. Emma keek in de uitdrukingsloze ogen en slikte. Nu moest ze zeggen waarvoor ze gekomen was. Ze was er opeens van overtuigd dat deze vrouw haar de deur zou wijzen wanneer ze beseftte dat Emma haar haar personeel wilde afnemen. Ze probeerde te glimlachen, maar het was alsof de spieren in haar gezicht niet mee wilden werken. In stilte bad ze dat ze haar stem onder controle kon houden.

‘Ik heb me laten vertellen dat u een kindermeisje hebt. Greetje Karelse genaamd,’ zei ze ten slotte, haar stem verrassend kalm.

Het gezicht van mevrouw Huiberts betrok, al herstelde ze zich snel. Emma vroeg zich af of ze nu al doorhad wat ze hier kwam doen. Maar ergens had ze het gevoel dat het vooral de naam Greetje was, die voor deze vrouw een nare bijmaak had.

‘Dat klopt,’ antwoordde mevrouw Huiberts.

‘Zoals u weet, ben ik de eigenaresse van Pension ’t Duizekom.’ Emma merkte dat ze het woord ‘eigenaresse’ met moeite over haar lippen kreeg. Het was de eerste keer dat ze het hardop uitsprak. Het leek bijna een grap. Ze zag zichzelf helemaal niet als eigenaresse. Dat was ze nooit geweest. Grace was de drijvende kracht geweest. Zij had het pension van de grond af opgebouwd en er haar leven aan gewijd. Nu ze er niet meer was, was die taak automatisch op Emma overgegaan. Een rol waarin ze zich totaal niet thuisvoelde.

Mevrouw Huiberts leek niets van haar innerlijke strijd te merken en knikte. ‘Inderdaad.’

‘Er doet zich een probleem voor in mijn pension,’ ging Emma verder. ‘Mijn kokkin gaat binnenkort verhuizen en ik ben per direct op zoek naar een nieuwe kok.’

Mevrouw Huiberts reageerde niet. Het gaf Emma een ongemakkelijk gevoel, alsof ze tegen een muur praatte. Ze beseftte dat ze niet goed had nagedacht over wat ze zou zeggen, omdat ze had verwacht dat het gesprek vanzelf wel op gang zou komen. Maar deze vrouw

zei geen woord meer dan nodig was, wat betekende dat Emma haar zaak heel goed moest formuleren.

‘Nu heb ik gehoord dat Greetje erg goed kan koken.’

Mevrouw HuiBERTS’ ogen vernauwden zich iets. ‘En van wie hebt u dat vernomen, als ik dat vragen mag?’

Emma aarzelde. Ze had het van Willem gehoord, haar tuin- en klusjesman, en de enige persoon in haar huishouden op wie ze altijd kon bouwen. Bij wie ze terecht kon als ze er zelf niet meer uit kwam.

‘Ik heb een van mijn personeelsleden gevraagd of ze iemand in het dorp kenden die kan koken,’ zei ze vaag. Ze had geen enkele intentie om Willems naam te noemen. Al helemaal niet omdat Willem de naam van Greetje tegen zijn zin had laten vallen. Haar gedachten gingen terug naar de middag waarop ze had gehoord dat ze haar kokkin Clara – de vrouw die al sinds ze zich kon herinneren in het pension werkte – haar baan had opgezegd. Ze was volledig in paniek geraakt. Haar pension bood niet alleen overnachtingen aan, maar ook alle maaltijden. Het was een extra vorm van dienstverlening aan haar gasten en een grote bron van inkomsten. Als de gasten opeens in het dorp zouden moeten gaan eten, was de kans groot dat ze liever in een hotel zouden verblijven. De charme van Pension ’t Duizekom was dat het een soort tweede huis was voor de gasten. En dat was Grace ook altijd gelukt, om de mensen een huiselijk, warm gevoel te geven. Met een prettig verblijf, goed eten en een comfortabele kamer. Maar Grace was er niet meer. En met Clara verdween er, veel te snel na het verlies van Grace, opnieuw een stuk van het pension.

Willem had uitkomst geboden. Ze had hem opgezocht en haar probleem aan hem voorgelegd en hij had haar, na enig aandringen, de naam van Greetje gegeven. Emma voelde zich een tikje schuldig dat ze hier nu zat, omdat Willem bezwaren tegen Greetje had gehad en bang was dat Emma een overhaaste beslissing nam. Ze had niet naar hem willen luisteren, omdat ze wist dat hij gelijk had. Maar ze had geen keus, dat had Willem meteen duidelijk gemaakt. Greetje Karelse was de enige optie. Bezwaren of niet, ze had geweten dat ze

deze ene kans moest aangrijpen. Ze richtte zich opnieuw tot mevrouw Huiberts.

‘Is het waar?’ vroeg ze. ‘Kan Greetje inderdaad goed koken?’

Mevrouw Huiberts’ mond verstrakte en haar ogen leken nog killer te worden nu er geen twijfel meer was waarom Emma was gekomen.

‘Greetje werkt hier als kindermisje.’

‘Dat begrijp ik,’ zei Emma, die zich eraan ergerde dat mevrouw Huiberts haar vraag niet beantwoordde. ‘Maar wellicht weet u bepaalde dingen van uw personeel.’ Emma hoorde hoe aanvullend het klonk en wenste dat ze haar woorden terug kon nemen. Ze ging snel verder. ‘Ik bedoel dat mensen gemakkelijk verhalen kunnen verspreiden, maar u als haar bazin zult ongetwijfeld weten wat waar is en wat niet.’

Mevrouw Huiberts knikte kort. ‘Zeker ken ik mijn personeel. Maar ik heb Greetje alleen als kindermisje aan het werk gezien, dus daar kan ik u niet bij helpen.’

Emma was niet bereid het nu al op te geven. Ze had de moed gevonden om hiernaartoe te komen en dit gesprek aan te gaan. Als ze zich nu liet afschepen, had ze niets meer.

Mevrouw Huiberts verschoof wat in haar stoel en keek Emma indringend aan.

‘Was u van plan om Greetje van me over te nemen?’

‘Ik hoopte dat we wellicht tot een oplossing zouden kunnen komen,’ zei Emma voorzichtig. ‘Misschien zijn er meer kindermisjes te vinden dan kokkinnen. Maar dat weet u vast beter dan ik. Ik heb nog geen kindermisjes nodig gehad.’

Mevrouw Huiberts knikte opnieuw. ‘En hebt u navraag gedaan naar kindermisjes die op zoek zijn naar werk?’

‘Nog niet.’ Emma voelde zich met de minuut kleiner worden. Ze was totaal onvoorbereid gekomen. Wat had ze nu werkelijk gedacht te zullen bereiken?

‘Ik kan Greetje niet laten gaan als ik niemand anders heb,’ zei mevrouw Huiberts. ‘Bovendien is Greetje aan een contract gebonden. Ze kan dus niet zomaar vertrekken wanneer ze zin heeft.’

Emma vroeg zich af waarom sommige mensen anderen nodig hadden om voor hun kinderen te zorgen. Waar was mevrouw Huiberts zo druk mee dat ze niet naar haar eigen kinderen kon omkijken? Tegelijkertijd besepte ze dat het geen onredelijke vraag was om vervangend personeel te hebben voor ze Greetje liet gaan.

‘Maar u bent eventueel bereid om Greetje te laten gaan?’

‘Misschien. Als er een degelijk meisje is dat haar taak kan overnemen.’

Emma merkte dat mevrouw Huiberts niet bepaald vocht voor haar kindermeisje en meteen schoten Willems bezwaren weer door haar gedachten. Was het verstandig om iemand aan te nemen over wie meerdere mensen hun twijfels hadden? Maar ze hield zichzelf opnieuw voor dat ze geen keus had en zette de twijfels van zich af.

‘Ik zou graag eerst met Greetje praten, voor we eventuele beslissingen nemen,’ zei ze.

Het duurde lang voordat mevrouw Huiberts reageerde. Ze keek uit het raam naar de strak aangelegde tuin. Ten slotte richtte ze haar blik weer op Emma en knikte.

‘Dat kan waarschijnlijk geen kwaad. Ik zal haar even halen.’

Het viel Emma op dat mevrouw Huiberts ditmaal het dienstmeisje niet liet lopen. Misschien wilde ze Greetje zelf streng toespreken voor ze met Emma mocht praten. Als mevrouw Huiberts inderdaad van Greetje af wilde, zou ze er alles aan doen om ervoor te zorgen dat Emma de beste indruk van haar kreeg. Toch zou Emma kritisch moeten blijven en dit meisje net zo beoordelen als ze zou hebben gedaan als ze niet onder druk stond om iemand aan te nemen.

Na een paar minuten kwam mevrouw Huiberts terug, gevolgd door een klein, stevig, blond meisje met een betrokken gezicht, bijna alsof ze boos was. Haar mond stond strak en haar ogen fel. Emma stond op, plotseling weer nerveus. Greetje maakte een halfslachtige kniebuiging.

‘Goedemiddag, Greetje,’ begon Emma met een zenuwachtige glimlach. ‘Mijn naam is Emma van der Heyden en ik werk in het pension buiten het dorp.’ Ze was zich er heel erg van bewust dat mevrouw

Huiberts achter Greetje stond en elk woord meekreeg. Het voelde alsof ze een toneelstuk opvoerde waar ze heel slecht voor geoefend had.

Greetje knikte. ‘Bent u niet de eigenaresse?’

‘Dat klopt.’

Greetjes gezicht verzachtte iets. ‘En u bent op zoek naar personeel?’

Mevrouw Huiberts schraapte zacht haar keel, maar Greetje negeerde haar.

‘Hebben uw gasten kinderen waar ik voor moet zorgen?’ vroeg ze, een beetje verbaasd.

‘Nee.’ Emma glimlachte en dacht aan alle gepensioneerde gasten die momenteel in het pension verbleven. ‘Waarom gaan we niet even zitten?’

Greetje ging wat onwennig naast Emma op de bank zitten. Mevrouw Huiberts nam weer in haar eigen stoel plaats; onnatuurlijk rechtop, met haar handen op de leuning en haar blik strak op Emma gericht. Het kostte Emma moeite om haar te negeren. Ze draaide zich naar Greetje.

‘Is het waar dat je goed kunt koken?’

‘Nee,’ zei Greetje tot Emma’s verrassing. Maar toen grijnsde het meisje een schuine grijns waardoor haar gezicht iets ondeugends en vrolijks kreeg wat veel beter bij haar paste. ‘Ik kan enorm goed koken. U denkt waarschijnlijk dat u lekker eten hebt geproefd. Maar dat is niets vergeleken bij wat ik kan.’

Haar eerlijke antwoord maakte dat Emma zich wat meer ontspande. Haar ogen schoten naar de rigide vorm van mevrouw Huiberts en ze kon zich opeens heel goed voorstellen waarom het botste tussen haar en Greetje. Ze glimlachte onbedoeld. ‘Dat klinkt goed.’

‘Ik overdrijf niet, juffrouw.’ Greetje keek haar onderzoekend aan. ‘Bent u op zoek naar een kokkin?’

‘Dat klopt. Mijn kokkin moet helaas stoppen. Ik ben per direct op zoek naar iemand anders.’

‘Dan kunt u stoppen met zoeken.’

‘Greetje.’ De stem van mevrouw Huiberts klonk alsof ze zich moest beheersen om niet tegen het meisje te schreeuwen.

Greetje keek haar aan, opende haar mond, maar zweeg toen toch.

‘Ik heb met mevrouw Huiberts overlegd dat als er iemand in het dorp is die jouw taken hier kan overnemen, ik jou misschien kan aannemen als mijn kokkin. Mits je interesse hebt, natuurlijk. En als ik ervan overtuigd ben dat je inderdaad zo goed bent als je zegt. In dat geval –’

‘Natuurlijk heb ik interesse,’ zei Greetje. Ze keek mevrouw Huiberts aan. ‘Ik weet iemand die op zoek is naar werk als kindermisje. Wilt u dat ik haar vraag?’

‘Dat regel ik zelf wel,’ zei mevrouw Huiberts met een zuur gezicht. ‘Bovendien is het nog maar de vraag of ik je kan laten gaan.’

Emma keek haar aan en schrok van de felle blik op het gezicht van de vrouw. Had ze te veel gezegd? Het gaf haar een ongemakkelijk gevoel dat ze deze vrouw absoluut niet kon peilen. Wat wilde ze? Waarom zei ze niet duidelijk hoe ze tegenover haar voorstel stond? Maar de reactie van mevrouw Huiberts leek nauwelijks tot Greetje door te dringen, die Emma aan bleef kijken.

‘Wat ga ik verdienen?’ vroeg ze gretig. Ze bloosde erbij, waarschijnlijk om haar eigen vrijpostigheid, maar ze keek niet weg.

‘Hoe oud ben je?’

‘Zestien.’

‘Dan begin je met een dagloon van zeven gulden, wat na je proeftijd verhoogd kan worden tot acht gulden.’

Greetjes ogen werden groot en flitsten naar mevrouw Huiberts. Emma begreep meteen hoe ongepast het was om dit in het bijzijn van Greetjes huidige werkgever te bespreken. Zeker nu duidelijk was dat Greetje hier veel minder verdiende. Ze voelde de ogen van mevrouw Huiberts in haar rug branden, maar negeerde die. Het was nu te laat en ze had geen idee wat ze nog kon zeggen om dit moment minder ongemakkelijk te maken. Ze besefte dat er een blos over haar wangen was gekropen en moest haar uiterste best doen om door te praten. Met bonzend hart ging ze verder, een lichte trilling in haar stem.

‘De details zullen we laten bespreken. Al zou ik graag hebben dat je een keertje langskomt om voor me te koken.’

‘Graag.’

Mevrouw Huiberts schraapte haar keel en zei: ‘Als de juffrouw geen vragen meer heeft, kun je gaan, Greetje.’

‘Vooralsnog niet, al zal ik Greetje op een later tijdstip zeker nog een keer willen spreken,’ zei Emma, blij met de kans om dit gesprek – en het bezoek – af te ronden.

Toen Greetje opstond, kwam Emma ook overeind. Ze schudde het meisje de hand. ‘Fijn dat je tijd hebt vrijgemaakt om mij te ontmoeten.’

Greetje glimlachte terug, keek toen naar mevrouw Huiberts, maakte een kniebuiging en verdween zonder nog een woord te zeggen.

‘Wilt u dat ik navraag doe bij het meisje waar Greetje het over had?’ zei Emma, terwijl ze bleef staan. Ze vroeg zich af of mevrouw Huiberts haar rode kleur zag en wat ze van haar zou denken. Haar enige gedachte was dat ze weg wilde. Ze had gedaan wat ze kon. Ze moest hier weg voor ze iets zei of deed waarmee ze mevrouw Huiberts definitief tegen zich in het harnas zou jagen. Als ze dat niet al had gedaan.

Mevrouw Huiberts bleef een poos stil en keek haar strak aan. Emma voelde hoe haar hart bonsde, de onderdrukte onzekerheid dreigde door haar kalme uiterlijk heen te barsten.

‘Ik weet niet zeker of ik het een goed idee vind, juffrouw Van der Heyden,’ zei de vrouw na een ongemakkelijk lange stilte.

‘Hoe bedoelt u?’ Ze hoorde hoe hoog en geknepen haar stem klonk. Ze balde haar handen tot vuisten om het trillen tegen te gaan en verstopte ze achter haar rug.

‘Ik twijfel zeer of het voor mijn gezin verstandig is om ons kind-meisje te verliezen. En ik vraag me af of uw pension wel een goede plek is voor dit meisje.’

‘Pardon?’ Emma was perplex. Wat had ze gezegd dat ze zo’n slechte indruk had gemaakt?

‘Greetje is een meisje dat gebaat is bij een harde hand. Ik zie dit

regelmatig. Je moet zulke meisjes stevig aan het werk zetten en het ze niet te leuk maken. Voor je het weet slaan ze los. Een meisje met zo'n grote mond moet leren alles te geven in haar werk en zichzelf weg te cijferen. Ze moet bewijzen dat ze haar loon waard is. Anders krijgt ze nog meer praatjes.'

Dus dat was het, dacht Emma. Haar loon was te hoog. Ze wist dat ze had moeten zwijgen in het bijzijn van mevrouw Huiberts. Teleurstelling en frustratie borrelden omhoog. Tranen prikten onverwachts in haar ogen.

'Ik denk dat het fijn is dat iemand van zijn werk houdt,' zei ze zacht, met wankele stem. Ze voelde de kille blik van mevrouw Huiberts op haar gezicht, maar durfde geen oogcontact te maken.

'Vergeef me, maar u lijkt erg weinig ervaring te hebben in het aansturen – en aannemen – van personeel.'

Emma knikte, haar blik op de grond gericht. 'Ik vraag u er nog een keer goed over na te willen denken.' Haar stem was zacht, bijna smekend. Ze keek de vrouw aan, voelde hoe dicht ze tegen huilen aan zat, maar kon zo nog niet weggaan. 'Alstublieft. Ik ben wanhopig.'

Ze wist niet of ze medelijden had verwacht, maar mevrouw Huiberts bleef onveranderd. Haar ogen kil, een harde lijn om haar mond. Ze knikte kort.

'Ik zal u laten weten wat ik beslis. Maar ik raad u aan elders op zoek te gaan naar een geschikte kokkin.'

Emma beseftte dat het gesprek voorbij was en knikte. Ze liet zich door het dienstmeisje naar buiten geleiden. Ze had moeite haar gezicht in de plooi te houden en was opgelucht toen het meisje de deur achter haar sloot. Ze voelde haar ogen branden. Daar stond ze dan. Kersverse eigenaresse van Pension 't Duizekom. Niet eens in staat personeel aan te nemen. Wat moest ze nu? Wie was er nog beschikbaar als zelfs Willem, een man die iedereen in het dorp en de omgeving kende, niemand had kunnen vinden? Greetje was haar enige mogelijkheid geweest.

Emma kon zichzelf wel slaan. Waarom was ze zo dom geweest om over loon te beginnen waar mevrouw Huiberts bij was? Emma dacht

aan wat ze Clara betaalde, tien gulden per dag. Grace had dat met haar afgesproken en Emma had nooit het hart gehad om het terug te brengen tot een realistischer bedrag. Wat ze Greetje wilde betalen, lag daar ver onder. Maar ze had er nooit over moeten beginnen. Niet in dit beginstadium.

Emma slaakte een diepe zucht. Ze had zichzelf voor de gek gehouden door te denken dat ze Greetje wel zou kunnen aannemen. Door te denken dat zij het pension wel zou kunnen leiden. Dat ze het waard was om de titel 'eigenaresse' te dragen. Haar gedachten gingen naar Grace, de echte eigenaresse. Zou ze teleurgesteld zijn als ze Emma nu zag? Of zou ze glimlachen en zeggen dat ze niet zo hard moest proberen om iemand anders te zijn dan ze was. Grace had altijd gewild dat Emma zichzelf was. Maar dat kon niet meer. De grijze muis, die het liefst in de schaduwen opereerde, was gedwongen op het toneel te verschijnen. En het zag ernaar uit dat dat optreden van korte duur zou zijn.

Met een zwaar hart stapte ze op de fiets. Toen ze zich omdraaide, zag ze beweging achter een raam op de eerste verdieping. Ze herkende Greetje, die vrolijk lachend haar hand naar haar opstak. Met een brok in haar keel zwaaide Emma terug. Ze vroeg zich af of ze het opgewekte meisje ooit in haar keuken aan het werk zou zien.

Emma heeft altijd in de schaduw van haar bevlogen grootmoeder Grace gestaan. Nu zij is overleden, moet Emma plots in haar eentje pension 't Duizekom draaiende houden. Met vallen en opstaan weet Emma haar gasten tevreden te stemmen. Ze wordt gewaardeerd en door de vriendschap met de nieuwe kokkin Greetje voelt ze zich niet meer zo alleen. Maar er knaagt iets aan haar. Is dit het leven waarvoor ze is bestemd? Is dit wat Grace voor haar wilde?

Een onverwachte ontmoeting met de dorpspastoor brengt David, een mishandelde straatjongen, op Emma's pad. Hij heeft niemand meer en kan nergens heen. Meteen weet ze wat ze moet doen: ze stelt haar huis voor hem open, vastbesloten hem te helpen. Maar de zorg voor een ander vraagt meer van haar dan ze had gedacht. David lijkt haar hulp niet te willen aannemen. Tot overmaat van ramp blijven de pensiongasten steeds vaker weg.

Terwijl de Tweede Wereldoorlog zijn schaduw over het land werpt, staat Emma voor een keuze: de geborgenheid van het pension of haar pas gevonden roeping?

José Lourens werkt in het onderwijs. Schrijven is haar grootste passie. *Hier ligt mijn hart* is haar eerste roman.

 Voorhoeve

NUR 342

ISBN 978 90 297 2478 4

9 789029 724784

www.uitgeverijvoorhoeve.nl